

Autor: Michael O'Meara

Avant-Guerre: Chronique d'un cataclysm annoncé
(Budoucí válka: Kronika nadcházejícího kataklyzmatu)
Guillaume Faye, Paris: L'Æncre, 2002

Čtenářům *The Occidental Quarterly* možná není dílo Guillaume Fayeho tolik známé, mezi evropskými nacionalisty se však těší rostoucí oblibě.

Mladý Faye, spolu s Alainem de Benoistem jeden z architektů evropské Nové pravice, ke konci 80. let opustil politiku, aby se věnoval práci v médiích. V roce 1998 se však vrátil a rychle se svou energickou tvorbou vystřelil zpět do pozice předního intelektuála nacionalistické pravice.

Od té doby stihl vydat pět knih; všechno vlivné příspěvky k boji proti multikulturalismu, imigraci z Třetího světa i globalizaci. 1]

Na rozdíl od Benoista a dalších novopravicových teoretiků, jejichž obrana evropského *ethnos* je vedena takřka výhradně na kulturním kolbišti a oproti Le Penově Front National, která se místo vynucené repatriace přiklání spíše k asimilaci, Faye rasu nejen že označuje za jednu z nejvýznamnějších složek kulturní identity, ale také ji a kulturu považuje v konečném důsledku za neoddělitelné. Proto je pro něj boj za zachování evropského kulturního dědictví právě tak obranou jejího dědictví genetického, jako i etnické integrity jejího životního prostoru. 2]

Jeho nejnovější kniha *Avant-Guerre: Chronique d'un cataclysm annoncé* v lecčem připomíná Spenglerovu *Hodinu rozhodnutí*. Stejně jako Spengler pozoruje Faye, jak se na obzoru stahují temná mračna, a předpovídá, že do deseti let vstoupí bílá rasa do éry světodějných bouří, v nichž se rozhodne o jejím dalším bytí a nebytí.

Soudí, že tato kataklyzmata nebudou ideologická ani ekonomická, ale (à la Huntington) rasová a civilizační, a že v nich střetnou zneprátené kontinentální bloky a etnorasové skupiny. Proto budou nejspíše doprovázeny nevídanou mírou násilností a ničení, která nanejvýš nevybíravě vytrhne bělochy z jejich mrákot, v nichž se potácejí k zániku. Přestože nejsou běloši v současnosti připraveni k takovéto válce a ocitli se zcela odcizení od toho, co je pro jejich rasu a dědictví jedinečné, zápasy 21. století podle Fayeho poskytnou Evropanům na obou březích Atlantiku jednu poslední šanci setřást ze sebe okovy sil, které jim poslední půlstoletí upíraly jejich přirozenost a sílu.

Evropa a Amerika

Podobně jako většina „nacionalistů“ bojujících ve jménu Evropy je i Faye velice kritický k americké vládě a úloze, již sehrála při potlačování sil bělošské solidarity po celém světě. Na rozdíl od mnohých jiných na straně protiamerické pravice však Francouz USA nepovažuje za úhlavního nepřítele Evropy, přestože americké žido-liberální Nové třídě skutečně můžeme přiznat lví podíl na rozrušení evropské autonomie a démonizaci její kultury. Pro označení někoho nepřítelem však Fayemu nestačí, aby korumpoval a představoval nebezpečí – musí také ohrožovat naše biologické přežití. Po vzoru Carl Schmitta věří, že příznačnější je označení Ameriky za „protivníka“ Evropy – soupeře, jemuž je třeba vzdorovat, má-li Evropa znovu obnovit své faustovské směřování, jedinečný projev jejího étosu – s nímž však není boj na život a na smrt ani zdaleka nevyhnutelný.

Skutečný nepřítel ohrožující bytí bělošských vlastí dnes přichází ze Třetího světa, dodává Faye. Útoky z 11. září pak v souladu s tímto smýšlením naznačují jednu z možných podob předpovídaného kataklyzmatu. Přestože však je islám úhlavním nepřítelem Evropy, pro Ameriku to paradoxně neplatí. Faye, inspirován dílem generála Galloise, Alexandre Del Valleho a nové generace evropských geopolitiků tvrdí, že **islám už delší dobu dobře slouží americkým snahám upevnit hegemonii jejich globální americké vesnice, konkrétně rozdělením Evropy a oslabením Ruska**. To že se léta vyzbrojování a podpory islámských fanatiků ve válkách v Afghánistánu, Čečensku, Bosně či Kosovu Americe konečně vrátily, by nemělo odvádět naši pozornost od skutečnosti, že **USA více než čtvrt století systematicky podněcovaly islamistické bojůvky za účelem uskutečňování svých strategických cílů**.

Faye chápe americkou situaci tak, že její hlavní výzva z Třetího světa a tím pádem i mocnost, již bude čelit ve 3. světové válce, nepřichází z Blízkého východu (přestože militantní islám pokračuje ve svých útocích na Ameriku a její zájmy), ale z rychle se rozvíjející a vyspělého technologii vyzbrojené Číny, odhodlané vyzvat americkou **pacifickou hegemonii**. Převahu v tomto případném čínsko-americkém konfliktu vidí Faye jednoznačně na asijské straně. V ostrém kontrastu k Říši středu připravila Ameriku její politika vytváření nesourodé směsice

ras a kultur o smysluplný sdílený odkaz a tím i osudový cíl, za něž stojí za to umírat. Proto nejsou USA národem v evropském slova smyslu, ale jednoduše *une symbiose étatico-entrepreneuriale*. 3] Jelikož se historicky takové entity při střetu s odhodlaným nepřítelem s velkou pravděpodobností rozpadají, v nadcházejícím kataklyzmatu to bude Evropa (a Rusko), nikoliv USA, kdo stane v centru boje za obranu bílého Západu proti nepřátelskému barevnému světu.

Islám

Zatímco na Ameriku v blízké budoucnosti číhá možnost mezistátní války s Čínou, Evropa dle Fayeho analýzy čelí vnitrostátní válce se silami nastupujícího islámu – tedy znovu, válce více připomínající 11. září než konvenční vojenské střetnutí Ameriky v Pacifiku.

Během čtyř desetiletí po roce 1962, kdy Afrika prorazila jižní evropské pomezí, zaplavuje kontinent – především Francii s Belgií – jedna vlna imigrantů z Třetího světa za druhou. **Rozsah této imigrace - masy, nikoliv jednotlivci - je takový, že někteří demografové navrhuji jako přesnější popis situace termín „kolonizace“.** Kvůli odlišnému tempu plodnosti tento neutuchající příliv barevných, neasimilovatelných a z větší části muslimských imigrantů už začal Evropu „odevropštovat“, když se jim například takřka všude, kde se ve Francii usadili, podařilo „etnický vyčistit“ někdejší původní obyvatelstvo. Nevznikla tak ghetta, ale dobytá teritoria, na nichž dochází k plánování budoucích výbojů. Se svými sedmi až osmi miliony obyvatel se tyto oblasti *de facto* staly nepřátelskými africkými/blízkovýchodními výspami ve stále těsněji obležené Francii. 4]

Tato imigrace vytváří krajně nestabilní situaci, **Evropě totiž schází masivní policejní aparát a obří volné prostory, které učinily etnorasové napětí v USA „zvladatelným.“** V městském prostředí, kde celé čtvrti upadly pod nadvládu islámské civilizace, se Evropané setkávají nejen se stupňujícím se násilím a nejistotou, ale také ztrátou svého práva a institucí. Ve Francii je dnes přes 1400 *zones de non-droit* (včetně jedenácti měst) a v takřka stovce z nich nahradilo republikánskou jurisdikci islámské právo *šaría*. 5]

Uvnitř těchto zón – jejichž horšící se podmínky politicky korektní veřejní představitelé i nadále zatvrzele popisují nikoliv biokulturními, ale socioekonomickými termíny – se pro Francouze stalo bydlení v těchto velkých sídlištích. poskytujících sociální bydlení chudým a lidem s nízkými příjmy (eufemismus pro *banlieues*, v tomto kontextu – chudinské předměstské panelákové čtvrti s regulovaným nájemným /HLM/, pozn. DP) v podstatě nemožným. Stejně tak bude tento obyčejný Francouz jen těžko hledat podnik, kde by mu přinesli víno nebo vepřové a pokud se jeho žena bude na veřejnosti oblékat a chovat jako Evropanka, bude mít problém. Na rozdíl od Malých Itálií a Německých okresů, která ve 20. století vznikala v mnoha amerických velkoměstech, nenalezneme u těchto neevropských enkláv sebemenší snahu a úmysl asimilovat se do *dar-al-Harb* („bezbožný“, neislámský svět, muslimy vnímaný jako „svět války“), ve skutečnosti totiž naopak sami začali ve vztahu k němu uplatňovat autonomii. **V poslední době stěží uběhne týden, abychom si v novinách nepřečetli o nepokojích nebo krvavém incidentu jako následku střetů policie a muslimských gangů.**

V 90. letech narůstala míra městských násilností každoročně o 5%, po roce 2000 dokonce o 10%, s tím jak se anomie, násilí a rozklad, spojené v našem povědomí s centry většiny amerických měst, stávají stále všednější realitou i pro nás Evropany. V roce 2000 dokonce poprvé v dějinách zločinnost ve Francii – zločinnost z drtivé většiny etnorasově neevropská – překonala tu americkou a z Paříže, kdysi „Města světla“, se stala nejnebezpečnější evropská metropole.

Tváří tvář tomuto demografickému, kulturnímu a institucionálnímu ohrožení Evropy se média, akademické prostředí i zavedené „protirasistické“ organizace (z většiny kontrolované sionisty) pokoušejí umlčet jakoukoliv kritiku těchto proměn, když zároveň dělají z pojmu „multikulturalismus“ symbol mobilní postmoderní společnosti volitelných hodnot a módních identit, jak je předkládá postupující globalizace. Namísto mobilizace křesťanského Západu proti těmto smrtelným hrozbám kážou síly této Nové třídy zbabělost, kapitulaci, eskapismus a sebezničující humanitářství.

Takováto etnomasochistická reakce přirozeně militantnějším francouzským muslimům jen dodala sebevědomí, a tak už dnes bez servítků volají po otevřeném džihádu proti „zbabělým frantíkům.“ Úřady však zatvrzele trvají na rozlišování mezi násilnými fundamentalisty (kterých může být kolem 40 tisíc) a „mírumilovným“ muslimským společenstvím, jelikož **nejsou schopny nebo ochotny uznat do podstaty islámu vetkané nepřátelství vůči sekulární evropské společnosti.** Rozdíl mezi ortodoxním a fundamentalistickým islámem však podle Faye spočívá pouze v lehce odlišném temperamentu – a dokonce i tuto linii stále více stírá agresivita fundamentalistů. Už dávno před útoky na symboly americké hegemonie z 11. září tento „zrůdný oddenek judaismu“ započal svou třetí velkou ofenzivu proti *dar-al-Harb* s cílem proměnit Evropu do budoucna na muslimský kontinent. 5] Islamisté povzbuzení existencí svých, Amerikou chráněných, základen na Balkáně (Albánie, Bosna a Kosovo), americkým tlakem na přijetí muslimského Turecka do EU a dodávkami velkého množství vyspělých zbraní, už se začali chystat k novému dobovačnému tažení.

Nijak by nás tedy nemělo překvapovat, že Faye chápe vzestup evropského islámu jako otevírací salvu většího střetu o budoucnost kontinentu. 6] Jeho militantní odpor vůči islámu ovšem v ničem nepřipomíná pozice loutkovodičů prezidenta Bushe. Trvá na tom, že vzdor vůči islámu je bojem proti existenční hrozbě Evropě – nikoliv ospravedlněním další sionistické agrese.

Co přinese válka

V nadcházejícím kataklyzmatu – který bude nejspíš sestávat z pouličních střetů soupeřících rasových společenství, mega-terorismu (dost možná i s využitím nukleárních výměn „špinavých bomb“) i konvenčních invazí armád blízkých islámských zemí – podle Fayeho Evropa buď zanikne, nebo zažije úplné obrození. Každopádně však toto střetnutí vytvoří situaci, kdy už nebude možné nadále udržovat při životě stávající politicky korektní šarády.

Stejně jako každá krajní nouze vyvíjí tlak na přirozený lidský výběr, i válka upřednostňuje vše,

co je živelné a životaschopné. Ve válce totiž musí nuance a rozptýlení, s jejichž pomocí sofisté a lháři sváděli Evropany na scestí, nutně zaniknout – stejně jako všechny banální odlišnosti, které Evropany tradičně rozdělovaly. Tak „peníze a rozkoš“ uvolní místo volání „krve a půdy“, a smysl pro Evropany budou mít už jen tradice, způsob života a genetické zásady, které z nich dělají to, kým jsou.

Ať už je tedy stávající situace bílé rasy sebevíc temná, v hodině, kdy nám bude hrozit naprostá ztráta a zničení všeho, se podle Fayeho nabídne ještě jedna poslední příležitost k obrodě. V tomto duchu také předpovídá, že převládajícím hudebním motivem 21. století nebude orchestrální óda na radost ani paskvil městského divocha, ale vážný vojenský pochod vycházející ze starodávných hymnů. Evropané na obou stranách Atlantiku by se podle něj měli pevně držet jeho silného, pravidelného rytmu.

Poznámky:

1] *L'archéofuturisme* (1998); *Nouveau discours à la nation européenne*, 2nd ed. (1999); *La colonisation de l'Europe* (2000); *Pourquoi nous combattons* (2001) česky *Proč bojujeme* (Délský potápěč, 2016). Všechny tyto knihy vydalo nakladatelství L'Encre.

2] Viz Michael Torigian, *New Right, New Culture: Anti-Liberalism in Postmodern Europe* (Lanham, MD: University Press of America, 2003).

3] K definici „občanského národa“ viz Michael O'Meara, *Americký holocaust*, Délský potápěč 11. dubna 2017:

[...] Spojené státy nejsou skutečným národem, ale sbírkou nesourodých jednotlivců postrádajících kulturní soudržnost i společný původ. Americká národní identita se tedy neopírá o etnické, ale občanské pojetí národní příslušnosti, které nepřiznává žádný zvláštní význam původu země coby organické odnoži Evropy, a tím pádem ani rasovým, kulturním a historickým charakteristikám národů v evropském významu.

4] Počet barevných ve Francii není oficiálně znám. Citovaná čísla vycházejí z odhadů jednoho z předních francouzských demografů; viz „L'avenir démographique: Entretien avec Jacques Dupâquier,“ v *Krisis* č. 20-21 (listopad 1997). Další akademik (J. P. Gourevitch) tvrdí, že blíže skutečnosti je 9 milionů. Někteří mluví až o 14 milionech, média pak zpravidla udávají 5-6 milionů. Ještě podstatně znepokojivěji než tyto cifry však vyznívá skutečnost, že třetina obyvatelstva mladšího 30 let má dnes mimoevropský původ a neevropské skupiny mají až čtyřikrát či pětkrát vyšší porodnost než Evropané.

5] Jeremy Rennher, „L'Occident ligoté par l'imposture antiraciste,“ v *Écrit de Paris* 640 (únor 2002). Dokonce i politicky korektní redaktor *Violences en France* (Paris: Seuil, 1999), Michael Wieviorka, uznává, že nárůst násilí a zločinnosti po roce 1990 je projev vzestupu moci islámu.

Protože francouzská vláda drží většinu statistik a dat a zločinech imigrantů a rasovém teroru pevně pod pokličkou, to málo co víme, pochází z pokradmu vypuštěných informací frustrovaných úředníků a představitelů veřejné správy. Nejlepší přístup k těmto únikům má měsíčník *J'ai tout compris! Lettre de désintoxification*, jehož šéfredaktorem není nikdo jiný než Guillaume Faye.

6] V souladu s tím se militantnější evropaniisté odvolávají na nutnost nové *reconquisty*. To je patrné zejména v románu *Philippe Randy Poitiers demain* (Paříž: Denoël, 2000) a albu *Reconquista* od skupiny Fraction (Heretik Records).

Recenze Michaela O'Meary „Preparing For World War III“ Guillaume Faye's Avant-Guerre: *Chronique d'un cataclysme annoncé* vyšla v magazínu *The Occidental Quarterly* roč. 3 č. 2 (léto 2003).